

Poes Piste

Aan mijn dank zal het mijn ouders en zusje nooit meer ontbreken want zonder hun inkt op de eerste twee ontwerpen zou dit boek niet half zo goed geschreven of gespeld kunnen zijn.

Poes Piste

Jan te Wierik

Schrijver: Jan te Wierik
Coverontwerp: Max te Wierik
ISBN:
© Jan te Wierik 2016

*Britney Spears, baby you can hit it one more time
Bend it over, hella clear that you get it from behind
You know my juice taste sweet, fine apple wine
You ain't gotta flip a nickle cuz baby I'm a dime, a dime, a dime
That's ten cents, better check yourself before your ass get spent
Get on your knees bitch, repent!
Brooke Candy on the mic, rhyme like it's heaven sent.*

Brooke Candy AKA Freaky Princess AKA the queen of Italy, *Low luxury*

The world has music for those who listen.

niet William Shakespeare

*Love is not always right,
Yes is not always no.*

wel William Shakespeare

Doe nou eens niet zo serieus man! Over je metafysische smileys.

Mijn moeder ;--)

Over de auteur

Van jongs af aan wist Jan te Wierik (1993) dat niemand zich voor zijn filosofieën interesseerde. Hij besloot dus maar om in plaats van mee te werken aan de filosofie van de wereld mee te werken aan de recreatie ervan. “Als God dood is staat niemand mij in de weg om de wereld opnieuw te gaan creëren!”, dacht hij zo en vier jaar lang studeerde hij hard aan het M.B.O. om daar vakbekwaam in te worden. In 2014 slaagde hij. Hij verkreeg het diploma “Vakbekwaam Recreatie Medewerker” en niet veel later besloot hij dat het schrijven van boeken voor hem de beste manier zou zijn om de wereld mee te helpen recreëren en gelijk zette hij zichzelf aan het lezen om daar een onderwerp voor te vinden. Wat dat onderwerp zou moeten zijn, daar is hij nog steeds niet helemaal over uit maar tijdens een kortstondig verblijf in een gekkenhuis heeft hij wel in vele notitieboekjes de blauwdruk gelegd voor wat nu *Poes Piste* is.

**Een vluchtige improvisatie die
nergens toe dient behalve
overgeslagen te worden tenzij er
nog niet betaald is voor dit
exemplaar van Poes Piste want dan
dient het zover mogelijk
doorgelezen te worden als
boetedoening. U verdient daarmee
namelijk mijn vergiffenis**

U heeft waarschijnlijk het boek in uw handen dat het eerste deel van de trilogie *Dartel... het Leven* is waarin de puntjes door het woord *Voor* vervangen kunnen worden in het openingsdeel ervan; *Poes Piste* door het woord *Naar* in het vervolg erop; *Terroristen kut* en door *Door* in het afsluitende deel, waarvan de titel nog een verrassing is. Maar mocht u *niet* een boek in uw handen hebben maar enkel een (broekzak) computer waarop de tekst ervan staat afgebeeld dan kunt u diezelfde computer waarschijnlijk direct gebruiken om dat op te zoeken mocht u dit *na* de vrijdag de dertiende van 2018 (juli) lezen want precies dan wil ik hem uitbrengen, (dat is precies twee jaar in de toekomst nu ik deze laatste lap tekst aan *Poes Piste* toevoeg en ben dus van plan één romannetje per jaar te schrijven tot ik aan een ander soortgelijk project ga beginnen) maar dat raad ik u i.v.m. de manier waarop uw leeservaring zich daar ten gevolge van zal vormgeven en ontwikkelen, af.

Vindt u soms dat ik het u nog niet genoeg betaald heb gezet? Of is er al betaald voor dit exemplaar en bent u deze tekst enkel nog aan het lezen omdat de voorkant van het boek u zo aansprak en uw verwachtingen over *al* zijn inhoud nu zo hoog zijn dat u wel moet? Ik hoop het laatste. Dit meesterlijke schilderij trekt namelijk ieder oog dat meer ziet dan enkel gevaar en reproductieve kansen. Voor *mij* is het zelfs een manische obsessie dit schilderij te doorgronden want het is de vertegenwoordiging

van één van de drie redenen waarom ik begonnen ben met het schrijven van deze trilogie.

De schilder ervan is u hoogstwaarschijnlijk volledig onbekend. De reden daarvoor is dat dit het enige schilderij is dat hij ons heeft nagelaten in zijn vluchtige bestaan en dat het - *tot* deze roman door mij was uitgegeven - alleen nog maar in het gangpad van mijn ouderlijk huis te bezichtigen was. Ik geloof dat ik tot voor kort de enige was die hem met regelmaat actief bekeek. Van het schilderij keek ik naar de spiegel en weer terug.

De figuur in het schilderij zit in ons allen. En wij hebben het nodig want het heeft onze beschaving vorm gegeven. Het probleem zit hem er alleen in dat het bij de creatie van commodity's die ons tijd besparen een bijproduct doet vrijkomen waarmee het die tijd gelijk weer van ons afpakt. Het bijproduct is namelijk dat er van *onze tijd zelve* een commodity gemaakt wordt. Wel, beste lezer(es), mocht tijd beschouwd worden als iets dat bezeten kan worden dan wil ik het te allen tijden voor mezelf houden en de kwaliteit ervan zo hoog mogelijk in de lucht blijven tillen, hoe zwaar zij dan ook moge zijn. Tijd is toch net *dát* gene waar *iedereen* maar een zeer beperkte voorraad van heeft? Ik kan me geen belangrijker bezit indenken. Waar is "De Verloren Tijd" gebleven?

Beste lezer(es), het zit zo: *dát* waar die vreemde figuur daar in dat vreemde schilderij symbool voor staat wil ons naast entertainment, communicatie en mobiliteit ook van religies, commerce, educatie en autoriteit voorzien. In de laatste vier kunnen de meeste instituties worden gecategoriseerd die zich kenmerken door mensen aan elkaar te rijgen in hun inherente hiërarchieën die meestal niet op democratische wijze tot stand zijn gekomen. Maar let wel op dat al deze zeven idiomen en de instituties die noodzakelijk voor ze zijn bij het in stand houden en uitbreiden van zichzelf, elkaar voortdurend overlappen en het zou dus te oppervlakkig zijn om er een beeld van te schetsen dat net zo zwart wit is als deze tekst.

In de instituties die zich kenmerken door gedwongen symbiose te bewerkstelligen tussen individuen die eigenlijk niks met elkaar te maken willen hebben is competitie alles wat telt. Dat is het logische gevolg van het feit dat men ze bijna altijd, bewust of onbewust, aanziet voor middelen om er *zichzelf* mee te verrijken en niet het collectief. Dat komt omdat hier voor het individu, in het spel dat deze instituties hem/haar

aanbieden, de doelstelling is: 'Zo ver mogelijk boven het collectief *uitstijgen* door middel van het vergroten van zijn/haar kapitaal en/of het verhogen van zijn/haar sociale status.' en niet om bij zichzelf de vaardigheden te ontwikkelen en te *vereigenen* die hem/haar zouden kunnen helpen bij het verhogen van zijn/haar functionaliteit ('functionaliteit' dient hier in de meest brede zin van het woord opgevat te worden) en daarmee het collectief door middel van zijn/haar eigen persoonlijke werkplannen te volgen (waarin uiteraard met anderen samenwerkt kan worden als alle partijen met betrekking tot de deal dat bevorderlijk achten).

Wel, beste lezer(es), ik moet u helaas mededelen dat het, vanwege de dominantie van dit soort instituties in onze samenleving, het in het heden over het algemeen als het doel wordt beschouwd om een positie te beklimmen die ik als volgt moet formuleren: *'Daar waar een zo groot mogelijk deel van het werk van het collectief zijn persoon verbetert.'* terwijl dat naar mijn mening (en ik hoop uit de grond van mijn hart dat het tevens de uwe is) zou moeten zijn: *'Daar waar hij/zij met zijn/haar werk het individu kan verbeteren en daarmee tevens het collectief.'* Maar ook vind ik dat elk individu het volste recht moet hebben geen doel te hebben en niets te doen met zijn/haar tijd en dat als ze dat om de een of andere reden verkiezen (ondanks het overduidelijke feit dat dit voor praktisch iedereen de meest vermoeiende en deprimerende manier om te leven is) dan beschouw ik het als onze plicht ze daarin te steunen, en is het niet uit humanitaire overwegingen, dan wel omdat ze zo in ieder geval de redenen ontnomen worden voor het tot last te zijn van mensen die er wel voor kiezen productief te zijn..

Een stoep (mobiliteit), bibliotheek (communicatie) of coffeeshop (entertainment) speelt geen spel met u. U gebruikt ze enkel voor het persoonlijke doel dat u voor uzelf verkiest (en natuurlijk is ook het bedenken en vormgeven van een doel een doel op zich). Iemand die bijvoorbeeld voor zijn persoonlijke doeleinde wil weten wat de ideologie van het communisme inhoudt gebruikt de stoep om naar de bibliotheek te lopen, haalt daar een kopie van Karl Marx's *Het Kapitaal* uit de kast en leest het aan een bureau gewapend met woordenboek, notitieboekje en computer. Snappt hij iets niet, dan denkt hij er over na of zoekt hij het op op het internet, waar altijd wel een helpende hand te vinden is. Hij leest zijn notities terug, bladert er nog een paar keer doorheen, reflecteert grondig en dan weet hij het. Zo. Nu kan hij naar het coffeeshop, want een jointje heeft hij wel verdiend.

Wie heeft er een leraar nodig om Karl Marx voor hem uit te leggen als zijn werken, zoals hij ze voor u bedoeld had, gewoon in de bieb te halen zijn? En waarom krijgen de mensen die zich tussen acht en achttien jarige leeftijd bevinden en die geïnteresseerd zijn in geschiedenis en historicus willen worden daar gratis 'introducerende lessen' voor aangeboden terwijl hen die geïnteresseerd zijn in autotechniek en automonteur willen worden moeten wachten tot ze daarvoor mogen (en moeten, als ze het maatschappelijk recht willen verkrijgen zich zo professioneel te mogen noemen) betalen? Ik leef liever in een wereld zonder historica dan in een wereld zonder automonteurs. En voor hen die geen automonteur *of* historicus willen worden is het toch een stuk praktischer te weten wat het verschil is tussen een carburateur en een cilinderkop dan het verschil tussen de renaissance en de middeleeuwen?

Ik sprak gisteren nog met een aantal kinderen van een jaar of veertien die benieuwd waren naar hoeveel wiet ik rook en waarom ik dat doe. Terwijl ze allemaal van mijn shag stonden te draaien, ik de rest van mijn joint zat te roken en ik ze uit had gelegd waarom het zo is dat cannabis voor mij de kwaliteit van het leven verhoogt vroeg er eentje "wat ik zo al wel niet zo allemaal aan het doen ben met mijn leven." "Ik schrijf romans." antwoordde ik hem, en geen van de jongens daar wist wat dat was. Na negen jaren verplicht te hebben doorgebracht in een institutie waarin het onder andere de bedoeling is dat ze onze taal ten minste op *respectabel* niveau machtig worden weten ze blijkbaar nog niet eens wat een roman is. DIT IS EEN ROMAN! (Of althans, een vluchtige, nutteloze (?) improvisatie erin.)

Dit systeem deugt niet. Hoeveel meer veertienjarige lezer(s)-(essen) zouden wij rijk zijn als we het lezen van boeken niet zouden presenteren als informatieonderdeel dat aan de geest moet worden bevestigd op de lopende band van de leerfabriek. Leren is leuk en stoer. Het is COOL om te lezen godverdomme! Het is COOL om te leren hoe muziek werkt, hoe films worden gemaakt, hoe een abortus er uitziet, wat een oxymoron is, hoe u een vrouw moet beffen of een heer moet pijpen etc. Want dan heeft u ten minste iets anders naar het feestje te brengen dan alleen maar verhalen over uw persoonlijke problemen en/of hervertellingen van uw favoriete anekdotes. Dat maakt u niet alleen nuttig bij hen die u uw tijd waardig acht maar u zult zien dat zij ook tevens nuttiger voor u zullen zijn, *op wat voor manier dan ook*

(want kennis blijft immers macht, en dat is in de context van mijn relaas inderdaad enigszins een paradox). Maar ze moeten natuurlijk wel uw wetenswaardigheden enigszins kunnen begrijpen want de meeste mensen begrijpen niet graag iets niet. (Maar ik vind het wel even nodig daarbij te vermelden dat onbegrip meestal meer aan de manier ligt waarop de desbetreffende wetenswaardigheid geformuleerd wordt dan aan de wetenswaardigheden zelve of aan de toehoorder ervan.)

Er wordt ons het volgende geleerd: 'Wie wil leren moet zich aan de paden van de maatschappij (en het woord "maatschappij" staat in mijn woordenboek absoluut niet synoniem voor het woord "samenleving") conformeren want alleen dan kan u veilig wandelen en hoeft u zich niet stom te voelen als u struikelt-over/valt-in een konijnenhol!' Men wordt geacht de paden te bewandelen die zijn gelegd en worden herlegd door de mensen die daar de juiste paden voor zouden hebben bewandeld, die zijn gelegd door mensen die *daar* dan weer de juiste paden voor zouden hebben bewandeld etc. Nou zeg ik niet dat al deze paden zouden moeten worden vernietigd of per definitie moeten worden vermeden maar ik denk dat het toch voor iedereen wel eens bevorderlijk zou zijn af en toe "compleet van het padje af te raken" en het is mijn mening dat niemand ertoe gedwongen zou moeten worden ergens overheen te lopen en niemand de toegang ergens toe geweigerd zou moeten krijgen zolang hij/zij anderen daar maar niet te veel in de weg loopt. Het pad waarop doodvallen wordt is meestal toch maar een klein deel van de levenswandel.

En het park is van ons allemaal en wie er niet meer in beschadigt dan dat hij/zij herstelt moet er in kunnen wandelen, spelen, sporten of niksen op de manier die hij/zij voor zichzelf verkiest.

Het is hoog tijd dat we elkaar gaan *adviseren* over hoe we eigenhandig onze eigen vaardigheden en ideeën kunnen gaan ontwikkelen en verzamelen in plaats van elkaar *te vertellen* hoe we de volgende tree kunnen beklimmen op de sociaal-economische 'ladder'. En ook moeten we eindelijk eens stoppen met onszelf de illusie voor te schotelen dat het soms zelfs mogelijk is met één sprong naar de top van deze 'ladder' te springen als er maar genoeg 'out of the box' wordt gedacht of als er maar genoeg 'geluk' is en andere onzin in die trant.

We moeten elkaar met rust laten en elkaar pas helpen als dat van ons wordt gevraagd zodat we in de tussentijd kunnen werken aan de hulp die we *zouden kunnen* bieden aan elkander wanneer dat gebeurt. Maar pas

als we ieder mens er vanaf zijn geboorte van kunnen verzekeren dat we hem altijd in zijn basisbehoeften zullen voorzien hoe hij dan ook - *ongeacht onze morele gevoelens erover* - besluit zijn leven te leiden kunnen wij dit ons veroorloven.

De voetafdrukken van de schilder zijn flink vervaagd maar het is nog erg duidelijk te zien dat ze zich meestal zo ver van de paden af bevinden als mogelijk. Dan een plotse verstopping, als een ruk, en terug gaan ze, naar een pad waarvan ze gelijk weer beginnen af te wijken. En toen, ineens, hielden de voetafdrukken op.

Als hij door was blijven lopen waren wij ons zoveel meer kunst rijk geweest. En geen kunst, dan wel iets anders! In ieder geval een vriendelijke jongen die niemand kwaad doet en niemand echt tot last is. Het is waar dat we alleen als we een 'minderjarige leeftijd' hebben *per definitie* de hondenriem moeten dragen die ons keer op keer terugtrekt naar het pad dat voor ons is uitgezocht en dat we later voor onszelf mogen kiezen. U ziet uzelf vanwege die 'keuze' waarschijnlijk als vrij mens. Dat is begrijpelijk. Maar als de baas - Die eveneens een hond is die weer gefloten wordt door een andere hond en nog een en nog een om uiteindelijk een absurdistisch gecompliceerde keten te maken van verschillende soorten riemen, fluitjes, en rassen die aan elkaar strekken, naar elkaar fluiten en tegen elkaar blaffen, (een keten die iedereen die er maar genoeg zijn best voor doet kan herleiden tot iets als, laten we zeggen, het centrum van de aarde, waar een cyborg versie van Adolf Hitler valse akkoorden op zijn gotische orgel speelt en in combinatie met het geluid van zijn schelle schurkenlach aardbevingen in derdewereldlanden veroorzaakt die met hun specifieke frequentie de plutocraat instrueert in het onderwerpen van de mensheid door bijvoorbeeld het reptiel te kweken in een ondergronds laboratorium dat 'Justin Bieber' wordt genoemd, ik zeg maar wat).- zijn "distinctieve roepfluitje" laat horen en als u gaat zitten als Hij/hij/Haar/haar/Hen/hen dat zegt(-t gen) en pas blaft als-dat en/of wat de bedoeling is dan pas mag u de pindakaas van Zijn/zijn/Haar/haar/Hun/hun (lul(len))/(clitoris(sen)) aflikken en er is bar weinig alternatief om aan ons voer te komen. Wel, beste lezer(es), dat kan het zelfs voor hen die het zich kunnen veroorloven de andere honden af en toe pindakaas van mindere kwaliteit en/of kwantiteit van *zijn/haar* lul/clit af te laten likken niet waard zijn toch?

Ik ben noch atheïst, noch theïst, noch agnostisch. Ik ben niets. Niets '-isme'. De vraag of God/god bestaat is voor mij volkomen irrelevant (Wat zou het veranderen?) maar ik vind als schrijver het psychologische

concept ervan wel erg interessant en dus onderzoek ik het. Ik ben tot de conclusie gekomen dat de reden dat GOD omgekeerd DOG spelt geen toeval is en dat dit niet zo is omdat God een hond zou moeten zijn of zo maar omdat Hij ons als honden *behandelt*, en dat doet omdat we ons als honden *gedragen*. Ik vroeg me een tijdje geleden vaak af of ik de titel 'mens' eigenlijk nog wel waardig was in deze rampzalige situatie waarin we ons bevinden maar nu durf ik eigenlijk alleen maar te hopen dat ik me op een dag in ieder geval nog met trots 'primaat' mag noemen. Die wezens zijn ten minste nog vrij.

Iedereen die mij en/of anderen op wat voor manier dan ook *wil* (en dus niet *moet*!) aanlijnen of terugfluiten is mijn vijand en ik begrijp maar al te goed dat ik daarmee mezelf (of hopelijk maar een deel daarvan) eveneens als vijand moet beschouwen. En laat het trouwens wel heel duidelijk zijn dat ik de mensen die mijn intelligentie beledigen (en meestal ook dat van henzelf in het proces daartoe) *niet* als mijn vijanden beschouw maar enkel als vervelende statische geluiden en de reden dat ik zoiets aanval is enkel om het daarmee nog enige waarde te geven voor de kunst in zijn algemeenheid (goedkope grondstoffen dus).

Deze trilogie is onder andere bedoeld als provocatie die het opwekken van interesse omtrent de oorzaak van het feit dat *We Voor Elkaar Soms Precies Hetzelfde Voelen Als Dat We Doen Voor Onze Huisdieren*, ten gevolge zou hebben bij vele mensen van alle rangen en standen. En ik hoop hierbij dat de aandachtige lezer(es) met het onder de loep nemen van dat wat ze in deze roman misschien in zichzelf herkennen als 'de figuur in het schilderij op de voorkant' van dienst zal zijn met het bedenken van oplossingen voor dit verschrikkelijke probleem waar wij arme wezens in het heden mee te kampen hebben.

Ik wil dát wat de schilder heeft gesymboliseerd in zijn schilderij zijn natuurlijke plaats in onze geest teruggeven want (ik ben ervan overtuigd), het is *die misplaatsing* geweest dat hem ertoe heeft bewogen van tien hoog naar de straatstenen te springen met zijn blik naar de grijze lucht gericht terwijl de grond hem naderde. En daarmee deed hij op zijn veertiende dát waar maar weinig 'volwassen mensen' het lef voor hebben gehad, hoeveel ze er ook naar verlangde. En ik weet hoe dat voelt.

Mijn broertje is dood en ik wil wraak. Dát is de eerste reden die ik heb om deze trilogie te schrijven. De tweede reden is dit: Ik ben verliefd en ik wil

dát meisje waar ik verliefd op ben zoenen. En de derde reden is: Ik ben bang om te verdwijnen en wil dus onsterfelijk worden.

Haat, liefde en kunst dus. En nu we de haat naar mijn mening voldoende hebben behandeld zal ik even een kort stukje liefde schrijven zodat we de bruiloft van de twee kunnen gaan vieren in de tekst die daar onder staat waarna ik hoop dat u mij dan - ondanks het feit dat u mij met uw aandacht en doorzettingsvermogen zeer bent tegemoetgekomen - alsnog wat geld zal gaan betalen voor mijn verdiensten in de kunst. Uw geld is mij uiteraard veel waardevoller dan uw sympathie.

Voorwoord

Hallo lief eiland meisje. Ik ben een naaktschrijver. En zo sta ik nu voor je: met mijn angsten, mijn waanzinnigheid, mijn haat, mijn gekheid en vooral met mijn liefde ontbloot.

Tot je me terug schrijft zal dit mijn laatste e-mail aan je zijn. In alle waarschijnlijkheid mijn laatste e-mail dus.

En zo ook heb ik net de laatste zin onder mijn manuscript gezet. Alle ellende, vulgariteit, brutaliteit, cynisme en pathetiek in deze vers geschreven roman moet hij goedmaken. Jij kent hem al, maar de lezer(es) weet hem nog niet. En alleen de lezer(es) voor wie ik schrijf zal hem begrijpen: de objectieve lezer(es), de aandachtige lezer(es) en vooral: de geduldige lezer(es). Mocht jij dit boek ooit onder ogen krijgen, lief eiland meisje, dan weet ik zeker dat jij ook zo'n lezeres zal zijn.

Maar ik wil jou, en de lezer(es) toch nog even op het hart drukken dat ik dit boek met goede intenties heb geschreven. Of, nou ja. Dat is eigenlijk helemaal niet waar. Ik heb dit boek in wezen zonder intenties geschreven. Ik ging gewoon achter mijn computer zitten, zette de klassieke radio aan en dit kwam er uit mijn vingers Maar nu dat het af is hoop ik maar dat het iets goeds teweeg zal brengen. En als het niets teweeg zal brengen dan is dat ook goed maar als het alleen maar schade aanricht dan bied ik bij voorbaat aan iedereen die het wil horen mijn oprechte excuses daarvoor aan.

Ja lief eiland meisje, je hebt het goed begrepen. Deze e-mail aan jou is tevens het voorwoord van het boek wat ik altijd aan het schrijven was voordat ik je weer rond half vijf 's nachts een mailtje stuurde om mijn hart daarin te luchten. Een groot Nederlands schrijver die jij niet kent (maar de lezer(es) misschien wel) schreef ooit: "*Waarom zou een brief geen proza kunnen zijn?*" en zijn brieven zijn nu gepubliceerd in twee fantastische bundels: *Jan Hanlo Brieven 1931-1962* en *Jan Hanlo Brieven 1963-1969* dus hij wist waar hij het over had! Ik stel nu dus de vraag: 'Waarom zou een e-mail geen voorwoord kunnen zijn?' en U, beste lezer(es), zal die vraag vast wel voor me willen beantwoorden.

Jammer dat jij dat waarschijnlijk niet voor me zal doen, lief eiland meisje. Maar dat neem ik je niet kwalijk hoor! Jouw stilte is trouwens ook heel mooi. En daarom dank ik je voor je stilte en dank ik de goden dat wij elkaar hebben mogen ontmoeten zodat ik altijd mijn prachtige herinnering aan jou bij me mag dragen. Laat ik deze (laatste?) e-mail daarom dus maar afsluiten met dit citaat van Schiller:

"Den Dank, Dame, begehr ich nicht."

1.

Ik had geen baan, ging niet naar school en de wekker zei dat het twaalf uur 's middags was. Het was een dinsdag in november en ik sloot mijn ogen voor die dinsdag in november. Toen ik ze weer opende zei de wekker dat het half twee 's middags was. De zon scheen door de grijze wolken en door mijn gordijnen. Het zonlicht dat overbleef permitteerde mij de vlekjes op het plafond te bestuderen. Een vlekje hier, een vlekje daar. Het was beter dan televisie. Wat kunnen die vlekjes mij verkopen? Ik stond op en liep naar de huiskamer. Leeg. Mijn ouders waren aan het werk en ik was blij dat ze weg waren. Ze waren aardig voor me en lieten me over het algemeen met rust maar ik wist wat ze dachten als ze naar me keken: 'Wat moet het in godsnaam worden met die jongen?' en ze wisten dat ik dat wist en toch zei niemand het. Ik wist niet of ik daar nou wel of niet blij om moest zijn. Het zou niets oplossen en niets kapotmaken. 'Ik weet het allemaal ook niet.' zou ik antwoorden en ze zouden dan tegen me zeggen dat ik daar dan maar eens gauw over na zou moeten denken en ik zou hen dan zeggen dat ik dat zal doen.

Naar school gaan zal het in ieder geval niet meer worden. Ik had scholen lang geleden afgezworen. Wat heeft een leraar mij te leren? Ik lees Nietzsche godverdomme! Wat weten zij van Nietzsche?!

Ik haalde een pak Spaanse maaltijd crackers uit de kast. Die at ik graag omdat er zoveel suiker in zit. Ik begin de dag graag met suiker. Alleen 's ochtends, daarna heb ik er geen behoefte meer aan. Waarom zou een mens toch hele dagen door suiker moeten eten? Al die dikzakken, ik werd er misselijk van. Dik zou ik nooit worden! Ik had dan misschien geen baan en geen scholing maar een dikzak was ik niet. Wat weten die dikzakken van Nietzsche? Niets niets niets!

Ik zette de radio aan en at mijn crackers. Vivaldi speelde op de radio. Ik kauwde op de maat zodat de suiker vrolijk mee kraakte. De crackers waren vlug verslonden op het tempo van Lente. Maar het was nog geen lente. Het was november en ik had zin in koffie.

Vivaldi in de lucht, denderend door de sigarettenrook die ik zijn richting op blies. Naar boven, naar de doden. Vivaldi in de Hell? Geen denken aan. Ik ging bij het raam staan en keek naar de grijze lucht. De lente stierf af. 'U hoorde Lente uit Vivaldi's vier seizoenen, uitgevoerd door het Londen Philharmonic Orchestra. En nu te gast in de studio...'. Ik zette de radio af. Wat kon mij het schelen wie er in die studio zat? 'Grijs, grijs, grijs.' zei ik tegen het raam 'Waarom moet alles toch zo verdomd grijs zijn? Het

vagevuur is grijs. Er zijn geen contradicties in het nietsdoen. Grijs, grijs, grijs. Vroeger had men de blues. Nu heeft men het grijs. Hoe kan ik, het aankomend literaire wonder van de volgende generatie schrijvers, iets zwart op wit krijgen als alles zo verdomd grijs is!

De hond keek naar me. Mijn monoloog intrigeerde hem. Ah, honden! Wat bewegen ze toch prachtig! Zo ritmisch, zo zelfverzekerd, zelfs als ze onzeker zijn want dan zijn ze op een rare manier zelfverzekerd in hun onzekerheid. Ze kunnen niets anders voelen dan dat ze doen. Honden hebben geen pretentie. Ze leven tot ze doodgaan. Net als iedereen eigenlijk.

Ik zette de tv aan en flipte door de kanalen. Niemand op televisie leek iets over Nietzsche te weten. Ik haatte de televisie en toch keek ik ernaar. Ik zapte naar de porno zender. Ik haatte porno op televisie maar toch keek ik ernaar. Het was slecht. Er werd een Brits meisje afgelebbberd door twee Hollandse anabole types.

'Let's go to the pub!' zei de ene kerel tussen het lebbberen door in een poging het Engelse accent te imiteren.

'Je bakt er niets van!' zei de andere kerel, die de linkertiet van het meisje hierbij even met rust liet.

Het was geen verkeerde tiet. Lekker zacht en puntig. Ik blies er rook naartoe. Mijn lul werd stijf. Ik flapte mijn lul naar buiten en keek ernaar. De lul van Robby van Dartel in volle glorie! De lul van een schrijver! Ook hier blies ik rook naartoe. 'Grijs, grijs, grijs.' mompelde ik tegen mijn lul voor ik aan het lid begon te sjoeren.

'You like that, you like that?' zei de gozer die het meisje in haar kut aan het naaien was terwijl ze de andere gozer afzoog. Hoe kon ze daar in godsvredesnaam op antwoorden met een lul in haar mond?

'Mmmmm!' zei het meisje. En dat was voor meneer rechttertiet blijkbaar een bevredigend antwoord want hij hield verder zijn bek dicht tijdens het neuken. Zijn woorden galmden door mijn hoofd. 'Let's go to the pub! You like that, you like that?' Ik kan niet tegen zulke domheid! Waarom moeten domme mensen toch zoveel neuken? Ik zette de tv uit en keek naar mezelf in de reflectie op het scherm. Ik haatte mezelf. Wat was ik blij dat ik niet klaargekomen was op die vulgaire troep! Ik had namelijk niets om mijn lul aan af te vegen. Ik liet hem los en pakte de rokende sigaret uit de asbak. Ik rookte tot de filter en stak toen een nieuwe op. Mijn lul werd slap. De reflectie in het televisiescherm liet geen groot schrijver zien.

Ik ging naar de wc om te schijten. Roken tijdens het schijten is een sensatie. Inhaleer diep voor het persen en blaas tijdens het persen langzaam de rook uit. Het plonsje klinkt nooit beter dan als je dat doet.

Aan de binnenkant van de wc deur hing een foto van mijn overleden zusje. Je kon het niet ontwijken, het hing recht op oog-niveau. Ik wou niet aan mijn zusje denken tijdens het schijten. Maar wacht eens! Robby, jij verdomde idioot! Je bent alleen thuis. Wat weerhoudt jou ervan om niet gewoon met de deur open te schijten? Ik haalde hem van slot en gooide hem open. Waarom had ik hem in de eerste plaats eigenlijk op slot gedaan? Gewoontes maken alles kapot.

Ik was klaar met schijten maar ik had geen zin om op te staan. Ik nam nog maar eens een flinke hijs van mijn sigaret en liet mijn ellebogen op mijn knieën rusten. Stront kleefde aan mijn rectum. Het kon me niet schelen. De dag zal overgaan en de dood zal komen. De sigaret smaakte me niet meer. Ik veegde mijn reet af en stond op. Ik keek naar mijn schijt. De schijt van Robby van Dartel in zijn volle glorie! Het was goed. Ik gooide mijn sigaret ernaar.

Toen gebeurde er iets wonderbaarlijks. De sigaret bleef rechtop in de schijt steken en brandde vrolijk door. Zoiets had ik nog nooit gezien en zou ik ook nooit meer zien! Het was een wonder! Dit moest gefotografeerd worden. Ik liep naar mijn kamer om mijn I-phone te zoeken. De vloer lag bezaaid met kleren en in een van die kleren moest hij zitten. Het duurde niet lang voor ik hem vond in een van de spijkerbroeken. De batterij was leeg. Vlug hing ik het ding aan de oplader. Ik keek vol spanning naar het oplaad-symbooltje op het scherm. 'Kom op, kom op.' zei ik tegen het scherm. Mijn reflectie in dit scherm was milder want het was vuiler en ik kon mezelf er niet goed in zien. Eindelijk kwam het lang verwachte Apple logo in beeld. Ik haalde het ding van de oplader en haastte ermee naar beneden. De sigaret was omgevallen en rookte niet meer. Ik nam er alsnog een foto van voor ik doortrok. Ik weet ook niet waarom.

Wat later liep ik met mijn hond door de straat. Ik had hem nog niets te eten gegeven die dag. Honden kun je beter uitlaten *voor* je ze eten geeft. Een volle maag maakt ze lui. Ze moeten een beetje het idee krijgen dat ze op jacht zijn, dan zijn ze op hun best. Mijn hond heette origineel Boris maar op een gegeven moment had ik besloten om zijn naam te wijzigen in Poes. Dat was omdat ik dat grappig vond. Een hond hecht geloof ik toch geen waarde aan zijn naam. Voor hem zal het niet meer zijn dan wat voor ons een ringtone is. Sommige mensen vinden dat cynisch maar dat kon me niet schelen omdat mensen die argumenten als "te cynisch" gebruiken meestal domkoppen zijn.

Mijn hond pistte tegen een haag. Ik keek er naar. Het was erg ritmisch. Er kwam een dikke veertiger aan in een trainingsbroek. Hij vroeg me of ik dat 'de volgende keer niet anders wou doen?'.

'Naar mijn hond zijn gepis kijken?' vroeg ik hem. 'Hoe zou ik dat anders moeten doen? Vanuit een handstand?' Hij zei me dat hij wel zag dat ik stoned was en dat hij daar niet van gediend was en dat er kinderen waren en dat die heg niet van mij was.

Ik zei hem dat die heg wel van mij was. Hij zei dat hij wist dat dat niet zo was omdat zijn oom daar woonde. Ik zei hem dat ik de persoon was die het aan hem verhuurde. 'Oh ja?' zei hij, 'Wat is je naam dan?'

'Mark Kronbergsson.' zei ik.

'Wat?'

'Mark Kronbergsson!'

De naam Mark Kronbergsson kwam mijn hoofd in omdat ik die ergens had gelezen een tijdje terug maar ik kon me niet meer herinneren waarin. Dit was een krachtige naam. Maar wat graag had ik Mark Kronbergsson geheten. Mensen zijn altijd even stil nadat je zegt dat je Mark Kronbergsson heet. Zo ook deze man en ik gebruikte zijn stilte om mijn hond te fluiten en door te lopen.

Ik had een aparte manier van omgaan met mijn hond. Als hij, nadat ik mijn distinctieve roep fluitje had laten klinken, niet vol enthousiasme naar toe kwam rennen dan rende ik vol woede en verontwaardiging naar hem toe om hem bij zijn nekvel te grijpen en hem op de grond te drukken. Het spreekt vanzelf dat hij hierna pas losgelaten zou worden als hij roerloos en geluidsloos bleef liggen, zich onderwerpend aan mijn toorn. Sommige mensen vinden mij nu een dierenbeul. Ik ben het daar niet mee eens. Kijk eens naar die honden die altijd aangelijnd zijn en uit pure frustratie naar alles blaffen wat beweegt! Ik durf te wedden dat zo'n beest het leven van een vrij rond rennende hond zonder aarzeling zou verkiezen boven het leven van een gefrustreerde blafkikker. Ze onderwerpen zich liever aan je toorn dan aan je tempo.

Er waren een paar kinderen bezig met een of ander belachelijk onfunctioneel transportmiddel. Zo'n ding met twee van die wieltjes die heen en weer zwabberen. Hoe heet het? Oh ja, een waveboard. Er reed een meisje op en twee jongens stonden aan de kant op hun beurt te wachten. Het duurde niet lang voor ze er vanaf flikkerde. Ze begon te huilen. Snel liep ik er op af. Niet omdat ik wou helpen of omdat ik geïnteresseerd was maar simpelweg omdat het op het pad gebeurde waarover ik liep. De hond scheet tegen een lantarenpaal. Hij deed dat heel eigenaardig, dat schijten. Hij ging altijd op drie poten naast een boom of lantarenpaal staan en scheet er dan tegenaan. Ergens in zijn prille jeugd had hij het schijten en het pissen door elkaar gehaald en hij was nooit ver van die gewoonte afgeweken. Het was een vreemd dier.

De kinderen zagen me aankomen. De twee jongens hadden ook geen interesse in het huilende meisje. Ze hilde ook niet echt meer. Ze snikte een beetje na en zat aan de rand van het pad met haar knie in haar hand.

'Moet je dat niet opruimen?' vroeg een van hen.

'Ja,' zei de ander. 'Dat moet je opruimen.'

'Waarom?' vroeg ik.

'Omdat er zo iemand in kan gaan staan.'

'Let op de positie van de poep.' zei ik. 'Waar ligt die?'

'Naast die lantarenpaal.' zei de jongen die mij het eerst aansprak.

'Juist ja, naast die lantarenpaal. Exact! Ik had het zelf niet beter kunnen verwoorden! Nou, vertel me eens, als je voorbij een lantarenpaal loopt, komen je voeten dan recht ernaast op de grond?'

'Dat weet ik niet.' zei hij.

'Het antwoord is nee. Om te voorkomen dat de schouder in aanraking komt met de paal moet men de voeten hier buiten een radius van minimaal vijftien centimeter rondom plaatsen. En laat het nou net zo zijn dat mijn hond zeer netjes binnen die radius is gebleven met het achterlaten van zijn uitwerpselen.'

'Maar wat nou als er een lantarenpaal reparateur komt?' zei het andere joch.

'Dan heeft die lantarenpaal reparateur pech gehad.' zei ik. Toen dacht ik even na een keek naar de grijze lucht. Na een seconde of twee fronste ik en richtte ik mijn blik weer tot de jongens. 'Jongens,' zei ik op ernstige wijze. 'Bedenk wel dat de vliegen ook moeten eten.'

Daar moesten ze even over na denken. Ik wachtte hun antwoord niet af, gaf hen een flauwe glimlach en liep door. Ik liep voorbij het snikkende meisje aan de kant van het pad. Een waveboard! Het is me wat met die jeugd van tegenwoordig. Nooit zal ik op een waveboard rijden. Nooit zal ik een waveboard voor mijn kinderen kopen. Nooit zal ik kinderen *krijgen* om waveboards voor te kopen!

Ik floot mijn hond, die aan het meisje aan het snuffelen was. Hij kwam niet vol enthousiasme naar me toe gerend dus zonder een moment van aarzeling rende ik vol woede en verontwaardiging op hem af zoals dat een leider van honden betaamd te doen. Ik pakte hem bij zijn nekvel en duwde hem tegen de grond. Het duurde niet lang voor hij rustig werd en ik hem weer zijn vrijheid kon gunnen. Het meisje was er allemaal erg van geschrokken. 'Je doet hem pijn!' schreeuwde ze tegen mij. Ik zei haar dat dat de bedoeling was en dat ze zich met haar eigen zaken moest bemoeien. Haar geschampte knie bijvoorbeeld. Weder liep ik heen. Poes bleef nog even achter. Ik besloot mijn zojuist versterkte leiderschap op de proef te stellen door nogmaals het distinctieve fluitje te laten horen

waarmee ik hem tot mij riep. Vol enthousiasme kwam het beest naar me toe gespurtd. Ik gaf hem een stukje wortel.

Mijzelf beloofde ik met een sigaret. Ik hou van sigaretten. Nooit zal ik stoppen met roken! Het is fijn om verslaafd te zijn aan iets waar je gemakkelijk bij kan. Wat is het leven anders dan je lusten achterna zitten? Zin hebben in een sigaret, een sigaret opsteken en dan tevreden zijn met je sigaret is een van de mooiste dingen die ik me kan bedenken. LOOP DOOR DE STRATEN EN ROOK. Door te roken maak je meer deel uit van je omgeving. Jij bent ook het afval. Prachtig afval!

Om mij heen hing de stank van steriel succes. Zonnepanelen en Citroën Australia's en televisieschermen die door ieder huiskamer raam schenen tussen zeven en negen uur 's avonds. Het was het tragikomische spektakel van het niets. Ik blies er rook naartoe.

Het deed me allemaal denken aan de brandende sigaret in de schijt en hoe jammer het wel niet was dat ik hem niet in die staat had kunnen fotograferen. Ik haalde mijn telefoon uit mijn jas en keek voor een paar seconden naar de foto. Daarna verwijderde ik hem van het apparaat. Wat zou ik met de foto gedaan hebben mocht hij wel gelukt zijn? Ik besloot dat als ik hem ergens op het internet gedumpt zou hebben dat mensen dan zouden denken dat ik die sigaret er *zelf* zo in geprikt zou hebben. God had die sigaret er zo in geprikt en niemand anders! Maar wat heb je daar aan? Wonder of niet, niemand behalve mijzelf zal het als wonder erkennen en daarom was het misschien maar beter dat die sigaret zich niet in zijn glorie moment had laten vastleggen op film. Wat een geluk dat ik over de literaire kundigheid beschik om deze geschiedwaardige gebeurtenis alsnog in een boek te publiceren. Hoeveel wonderen er wel niet verloren zijn gegaan in de vergetelheid weet niemand.

Het verlangen naar koffie - dat ik even had bevredigd na het fotograferen van mijn schijt - kwam weer opzetten en lokte mij terug naar huis. Doch ik zou de neiging om direct rechtsomkeert te maken kunnen weerstaan omdat ik niet alweer langs die kutkinderen wou lopen en omdat ik graag in een rondje liep. Ik liep langs een veld met koeien erin en door een onafgebouwde nieuwbouwwijk. Is dat een oxymoron? Moet een nieuwbouwwijk niet eerst afgebouwd zijn om het te kunnen kwalificeren als nieuwbouw? Nee, ik geloof van niet. Nieuwbouw zou natuurlijk ook kunnen verwijzen naar iets wat nieuw gebouwd *wordt*. Maar ja, alles wat gebouwd wordt is in wezen nieuw en dus zou dat het bijvoeglijk naamwoord overbodig maken. Misschien was die hele godverdomde wijk an-sich wel overbodig! Gemaakt voor overbodige mensen die overbodige dingen aanschaffen voor hun overbodige kinderen. Waveboards bijvoorbeeld. Of is dat te cynisch? Wie zegt er eigenlijk dat ik *zelf* niet